

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

07 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte - Ursache Petru,
judecători - Timofti Vladimir, Alerguș Constantin, Toma Nadejda, Moraru Petru,
a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către
procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cojocaru Tudor, prin care
se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25
noiembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Tihonov Andrei Xxx, născut la xxx, originar și
domiciliat în xxx, str. xxx, ap. xxx.

**Datele referitoare la termenul de examinare a
cauzei:**

1. 14.12.2013 - 30.12.2014 (prima instanță);
2. 03.04.2015 - 25.11.2015 (instanța de apel);
3. 10.10.2016 - 07.02.2017 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții
Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014,
Tihonov Andrei Xxx a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.187
alin.(2) lit. e) și f) Cod penal, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele
constitutive ale infracțiunii și Tihonov Andrei Xxx a fost considerat reabilitat.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpatul Tihonov
Andrei Xxx este învinuit de faptul că, la 18 octombrie 2013, în jurul orei 09:45, avînd
scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflîndu-se în fața cafenelei „Globus” de pe
bd. Moscovei 2, mun. Chișinău, 1-a agresat fizic pe cet. Zaițev Iuri Xxx, cauzîndu-i
conform raportului de expertiză medico-legală nr.5269 din 18.10.2013, leziuni
corporale și anume: excoriații la nivelul degetelor IV-V, gamba stîngă, care se califică
ca vătămare neînsemnată, după care, în mod deschis a sustras de la acesta un lăntșor

cu cruciuliță din aur, la prețul de 16 000 lei, cauzându-i astfel o daună materială în proporții considerabile.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către :

3.1. - procurorul în Procuratura Rîșcani mun. Chișinău, Buinovski Daniela, prin care a solicitat casarea sentinței instanței de fond din motivul ilegalității sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, Tihonov Andrei Xxx să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.187 alin.(2) lit. e) și f) Cod penal, stabilindu-i-se o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă, iar în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 5 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile, cu încasarea de la inculpatul Tihonov Andrei Xxx în beneficiul părții vătămate Zaițev Iuri Xxx, a prejudiciului în sumă de 10 000 lei.

În motivarea apelului declarat, apelantul a invocat că, instanța de fond incorect a apreciat probele administrate legal în cadrul urmăririi penale și prezentate spre examinare. Apelantul a considerat că, la adoptarea hotărîrii, instanța de judecată nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate, a martorilor cît și alte probe prezentate de partea acuzării, adoptînd o hotărîre de achitare reieșind doar, în mod parțial, din declarațiile inculpatului și pledoria apărătorului acestuia. A invocat că, instanța de fond a conchis eronat că, nu este demonstrat scopul de cupiditate al inculpatului. A mai menționat apelantul că instanța de fond a admis faptul deposedării ilicite a lanțului părții vătămate și a constatat că, nu s-au întrunit elementele constitutive ale componenței de infracțiune de jaf - și anume că nu a existat latura subiectivă din care considerente a emis sentința de achitare, dar concomitent nu s-a expus asupra întrunirii în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale componenței de contravenție prevăzute de art. 78, art. 335 or art. 354 Cod contravențional. În continuarea cererii de apel apelantul a precizat că reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît prevenția specială cît și cea generală. În cazul dat, prin pronunțarea unei sentințe de achitare, instanța doar 1-ar putea favoriza pe acesta și alte persoane la comiterea unor noi infracțiuni;

3.2. - partea vătămată Zaițev Iuri, prin care a solicitat admiterea cererii, casarea sentinței instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care a încasa de la inculpatul Tihonov Andrei Xxx în beneficiul său a prejudiciului în sumă de 16 000 lei.

În motivarea apelului declarat, apelantul a invocat că inculpatul nu a avut intenția din start de sustragere a bunurilor sale, dar s-a folosit de moment în urma bătăii provocate de el, fapt ce a fost omis de instanță. Nu a avut cu Tihonov întîlniri separate. După acest conflict i-a solicitat lui Tihonov sa-i întoarcă bunurile în fața avocatului acestuia. Acțiunile lui Tihonov constituie o recidivă, deoarece cînd 1-a agresat prima dată, pedeapsa de atunci i s-a părut prea blîndă și acesta a mai încercat odată agresarea, crezînd că și de această dată i se va face dreptate ușor. În urma epuizării conflictului s-a ridicat ușor și a plecat, deoarece Tihonov i-a deblocat mîna, dar nu pentru că, el a

hotărît că, conflictul s-a epuizat. Martorul Posturusu Galina era presată în instanță de către avocatul inculpatului și a început să-și schimbe declarațiile pe loc, nu din alte motive. Posturusu a declarat că, are vederea slabă, însă lanțul era așa de mare încât nici aceasta nu a confundat că în mîna inculpatului era anume un lanț de aur și nimic altceva.

La fel, apelantul a menționat că știe limba de stat nu prea bine și în instanță nu înțelegea întotdeauna subiectul discuțiilor și în rezultat nu a putut să-și expună argumentele satisfăcător.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, au fost respinse ca nefondate cererile de apel declarate de către procurorul în Procuratura Rîșcani, mun. Chișinău, Buinovski Daniela și de către partea vătămată Zaițev Iuri, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat de a-1 achita pe Tihonov Andrei Xxx de comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. e) și f) Cod penal din motiv că, fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, împrejurări constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectîndu-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a reținut că, în speță, partea acuzării a prezentat următoarele probe: declarațiile părții vătămate Zaițev Iuri, martorului Tataru Maria, martorului Posturusu Galina, martorului Jvania (Daniela) Natalia, martorului Zabolotnîi Evghenii, martorului Timoșcu Ruslan, care coroborînd între ele, prin acestea nu s-a confirmat învinuirea înaintată.

În speță, din probele acumulate, instanța de apel a conchis că, anume partea vătămată Zaițev Iuri a fost inițiatorul conflictului, deoarece acesta a dispus de suficient timp pentru a dezbrăca sacoul, a scoate ceasul de pe mînă și inelul de pe deget, circumstanță ce nu se încadrează în situațiile de aplicare a violenței sau amenințării aplicării unei atare violențe, deoarece în cazurile date victima este limitată în timp, fiind preocupată de ideea de a se proteja, și nu de hainele sau lucrurile sale.

Partea vătămată a indicat personal că, Tihonov Andrei l-a imobilizat fără a-i aplica lovituri, astfel încît instanța de apel a conchis că, scopul inculpatului nu a fost de a aplica violența față de partea vătămată ci de a-i imobiliza loviturile în circumstanțele în care, partea vătămată i-a aplicat și el la rîndul său lovituri lui Tihonov Andrei.

Instanța de apel a explicat că, prin vătămare nepericuloasă pentru viața și sănătatea victimei se înțelege - cauzarea unor vătămări ușoare a integrității corporale sau a sănătății, în timp ce potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.5269 din 18.10.2013, lui Zaițev Iuri i-a fost cauzată o vătămare neînsemnată, care reieșind din Regulamentul nr.199 din 27.06.2003 de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale, nu generează o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile sau o incapacitate permanentă de muncă, așa încît - în speță lipsește elementul instituit de art.187 alin.(2)

lit. e) Cod penal.

Instanța de apel a relevat că, partea vătămată a concretizat că, nu a văzut lanțul său din aur în mână la Tihonov Andrei, iar în urma epuizării conflictului - s-a ridicat cu puțin efort din partea bărbatului care s-a apropiat de ei, fără a fi oprit sau agresat într-un fel oarecare de către Tihonov Andrei în continuare.

La fel, conform procesului-verbal de confruntare din 07.11.2013 dintre Zaițev Iuri și Tihonov Andrei, primul a declarat că, nu consideră că, Tihonov Andrei a avut o intenție prestabilită de a-i sustrage lanțul din aur. Mai mult, a menționat că, revenind la fața locului după conflict, nu a căutat lănișorul de aur (f. d. 40-42).

Mai mult, instanța de apel a considerat ca fiind justă concluzia primei instanțe referitoare la faptul că, la etapa urmăririi penale au fost admise încălcări procedurale în cadrul audierii martorilor, în condițiile în care aceștia sunt vorbitori de limbă rusă, impunându-se necesitatea asistenței acestora de un interpret la întocmirea sau citirea actelor întocmite or, în timpul interogării lor la fața locului, aceștia nu au fost asigurați cu un interpret, semnând procesul-verbal de audiere fără ca acesta să le fi fost citit și tradus de un interpret.

Instanța de apel a menționat că în temeiul art.6 Cod penal, *persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție. Răspunderii penale și pedepsei penale este supusă numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea penală.*

Instanța de apel nu a identificat probe pertinente, admisibile, concludente și veridice prin care s-ar confirma sustragerea de către inculpat a vreunor bunuri ale părții vătămate cu aplicarea violenței și cauzarea de daune considerabile, probele invocate de acuzare în acest sens necorespunzând criteriilor invocate, fiind respinse de instanța de apel ca fiind impertinente și neconcludente, caracterul contradictoriu și implauzibil al acestora neconfirmând învinuirea adusă.

Instanța de apel a menționat că în speță, în acțiunile inculpatului nu se întrunesc nici latura subiectivă, nici latura obiectivă a infracțiunii incriminate, așa încât, lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. e) și f) Cod penal or, niciunul dintre martorii prezenți nemijlocit în apropierea inculpatului și anume Zabolotnîi Evghenii și Timoșcu Ruslan, nu au văzut la acesta vreun lanț din aur, iar martorii aflați la o distanță de aproximativ 40-50 m de la locul faptei au presupus că, au văzut în mână lui Tihonov Andrei un lanț din aur, care putea fi confundat cu lanțul de la cadă de care erau agățate cheile lui Tihonov Andrei - or, toate dubiile urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Instanța de apel a reținut ca fiind suspicios și faptul că, partea vătămată, știind cu certitudine că, avea un lanț din aur la gât și simțind presiune asupra gâtului prin ruperea lanțului, după finalizarea altercației și în lipsa oricărei amenințări din partea lui Zabolotnîi Evghenii care l-a ajutat să se ridice, nu și-a căutat lanțul și nu a invocat pierderea acestuia, dar și-a luat sacoul și a plecat de la fața locului.

Prin urmare, reieșind din cele expuse mai sus, cercetînd nemijlocit probele anexate

la dosar, prima instanță a conchis legitim și întemeiat că, învinuirea înaintată inculpatului Tihonov Andrei Xxx nu și-a găsit confirmare.

Instanța de apel a menționat că lipsa probelor ce ar confirma învinuirea, are drept consecință achitarea inculpatului Tihonov Andrei, acuzarea nedovedind că, acesta ar fi știut despre existența lanțului, că ar fi avut intenția de a-l sustrage și că acesta ar fi fost sustras de fapt de către inculpat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cojocaru Tudor, prin care indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

Recurentul a invocat în cererea sa de recurs următoarele motive :

- potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- instanța de apel la baza deciziei de achitare unilateral a pus declarațiile inculpatului, care atît la urmărirea penală cît și în cadrul ședinței de judecată nu a recunoscut vina, declarații care urmează a fi apreciate critic, necoraborînd cu celelalte probe prezentate de partea acuzării, fiind date cu scop de apărare și eschivare de la răspunderea penală, și anume: fiind audiat în calitate de parte vătămată Zaițev Iuri a declarat că, atunci când inculpatul s-a năpustit asupra lui, l-a împins, - ambii au căzut la pămînt. Fiind imobilizat la pămînt de antebrațul stîng, s-a întors cu ceafa la Tihonov Andrei ca să evite loviturile în față. La un moment dat a simțit presiune asupra gîtului din cauza lanțului de la gît, care era destul de gros. A explicat că nu a văzut lanțul în mîna lui Tihonov Andrei, dar a simțit că lanțul a fost rupt de pe gîtul său;

- astfel, instanța de judecată a motivat că partea vătămată primul s-a năpustit asupra inculpatului, pe motiv că în momentul declanșării conflictului partea vătămată a dispus de destul timp pentru a dezbrăca sacoul, a scoate ceasul de pe mînă și inelul de pe deget și că scopul inculpatului nu a fost de a-i aplica violență părții vătămate, dar de a-i imobiliza loviturile în situația în care partea vătămată a aplicat și el la rîndul său lovituri lui Tihonov Andrei, situație ce nu se încadrează în situațiile de aplicare a violenței. Faptul că, partea vătămată a dispus de timp pentru a se pregăti pînă la încălțare nu denotă faptul că, nu se încadrează în situație de aplicare a violenței, deoarece lanțul de la gîtul părții vătămate a fost rupt ca urmare anume a aplicării violenței, singur de la sine acesta nu a putut fi rupt, - urma să fie aplicat un efort destul de puternic, pe motiv că lanțul era gros;

- la fel, instanța de judecată la emiterea sentinței de achitare a invocat motivul că nu este demonstrat scopul de cupiditate al inculpatului. Intenția de a sustrage bunul părții vătămate a fost dovedită prin declarațiile martorilor independenți, necointerisați

în soluționarea pozitivă ori negativă a cazului dat, și anume realizatoarele de la tarabele cu fructe din stradă : Tataru Maria - care a declarat că a observat pe doi bărbați la pământ care se băteau, apoi când inculpatul s-a ridicat de jos și s-a scuturat - el avea în mână un lăntișor din aur, care era destul de lung și era deja rupt; martorul Danelia Natalia - care a declarat că în scurt timp după încălțare a văzut pe Tihonov cum ținea în mână un lăntișor destul de gros; martorul Posturusu Galina - care a declarat că a văzut cum Zaițev a plecat, iar Tihonov a pus lăntișorul în buzunar;

- nu este clar din care considerent, instanța de judecată, din declarațiile martorilor menționați nu a „văzut” scopul cupidant al inculpatului. Consideră că, pentru a proba lipsa scopului de cupiditate, inculpatul, rămânând cu lanțul în mână, ce nu i-i aparține, urma să arunce lăntișorul în stradă ori în direcția părții vătămate, cu care este în relații ostile, care se îndepărta pas cu pas de la dînsul, sau în cel mai rău caz să strige în direcția lui ca partea vătămată să se întoarcă pentru a-și lua lanțul;

- mai mult ca atît, instanța a reiterat faptul că, martorii apărării Zabolotnîi Evghenii și Timoșcu Ruslan, care sunt colegii de lucru al inculpatului și care au fost prezenți nemijlocit în apropierea inculpatului, nu au văzut la acesta un oarecare lanț, iar martorii acuzării menționați mai sus, aflați la o distanță de aproximativ 40-50 m de la locul faptei au presupus că, au văzut în mîna lui Tihonov Andrei un lanț din aur, care putea fi confundat cu lanțul de la cadă de care erau agățate cheile lui Tihonov Andrei, din care considerente toate dubiile instanța de judecată le-a interpretat în favoarea inculpatului;

- mai mult ca atît, instanța de judecată în motivarea sentinței de achitare a relatat că sustragerea averii proprietarului nu a fost una deschisă, pe motiv că persoanele prezente, și anume partea vătămată și 3 martori a acuzării, nu-și dădeau seama de caracterul faptei săvîrșite a inculpatului, fiind interpretată ca o bătaie dintre două persoane, pe cînd legiuitorul cere că anume făptuitorul trebuie să conștiintizeze că cele comise de el rămîn observate și înțelese de către alte persoane și nu invers;

- recurentul menționează că vina inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate pe deplin a fost dovedită de toate probele aduse în instanța de judecată;

- astfel, instanța de judecată nu a dat o apreciere probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate de organul de urmărire penală.

6. Judecînd recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul și să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima

instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărîrea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărîrile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărîrii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărîrii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă motiv de casare.

Revenind la textul recursului ordinar declarat de către procurorul Cojocaru Tudor se constată că recurentul invocă temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, evidențiind faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Verificând criticile expuse în recursul declarat de procurorul Cojocaru Tudor, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit constată, că acestea sînt întemeiate, deoarece instanța de apel la judecarea cauzei nu a examinat-o sub toate aspectele și nu a adus motive pertinente pe care s-ar întemeia soluția.

Instanța de recurs a statuat asupra acestor concluzii în urma analizei hotărîrii judecătorești contestate, în raport cu motivele – probele descrise în sentință (f. d. 109-111), invocate și de procuror în apel (f. d. 116-117) în prezenta speță, unde au fost invocate câteva argumente relevante cum ar fi:

„ - prima instanță la baza sentinței de achitare unilateral a pus declarațiile inculpatului, care atât la urmărirea penală cât și în cadrul ședinței de judecată nu a recunoscut vina, declarații care urmează a fi apreciate critic, necoraborînd cu celelalte probe prezentate de partea acuzării, fiind date cu scop de apărare și eschivare de la răspunderea penală, și anume: fiind audiat în calitate de parte vătămată Zaițev Iuri a declarat că, atunci cînd inculpatul s-a năpustit asupra lui, l-a împins, - ambii au căzut

la pământ. Fiind imobilizat la pământ de antebrațul stîng, s-a întors cu ceafa la Tihonov Andrei ca să evite loviturile în față. La un moment dat a simțit presiune asupra gîtului din cauza lanțului de la gît, care era destul de gros. A explicat că nu a văzut lanțul în mîna lui Tihonov Andrei, dar a simțit că lanțul a fost rupt de pe gîtul său;

- astfel, instanța de judecată a motivat că partea vătămată primul s-a năpustit asupra inculpatului, pe motiv că în momentul declanșării conflictului partea vătămată a dispus de destul timp pentru a dezbrăca sacoul, a scoate ceasul de pe mînă și inelul de pe deget și că scopul inculpatului nu a fost de a-i aplica violență părții vătămate, dar de a-i imobiliza loviturile în situația în care partea vătămată a aplicat și el la rîndul său lovituri lui Tihonov Andrei, situație ce nu se încadrează în situațiile de aplicare a violenței. Faptul că, partea vătămată a dispus de timp pentru a se pregăti pînă la încăirare nu denotă faptul că, nu se încadrează în situație de aplicare a violenței, deoarece lanțul de la gîtul părții vătămate a fost rupt ca urmare anume a aplicării violenței, singur de la sine acesta nu a putut fi rupt, - urma să fie aplicat un efort destul de puternic, pe motiv că lanțul era gros;

- la fel, instanța de judecată la emiterea sentinței de achitare a invocat motivul că nu este demonstrat scopul de cupiditate al inculpatului. Intenția de a sustrage bunul părții vătămate a fost dovedit prin declarațiile martorilor independenți, necointerisați în soluționarea pozitivă ori negativă a cazului dat, și anume realizatoarele de la tarabele cu fructe din stradă : Tataru Maria - care a declarat că a observat pe doi bărbați la pământ care se băteau, apoi cînd inculpatul s-a ridicat de jos și s-a scuturat - el avea în mînă un lăntișor din aur, care era destul de lung și era deja rupt; martorul Danelia Natalia - care a declarat că în scurt timp după încăirare a văzut pe Tihonov cum ținea în mînă un lăntișor destul de gros; martorul Posturusu Galina - care a declarat că a văzut cum Zaițev a plecat, iar Tihonov a pus lăntișorul în buzunar;

- mai mult ca atît, instanța a reiterat faptul că, martorii apărării Zabolotnîi Evghenii și Timoșcu Ruslan, care sunt colegii de lucru al inculpatului și care au fost prezenți nemijlocit în apropierea inculpatului, nu au văzut la acesta un oarecare lanț, iar martorii acuzării menționați mai sus, aflați la o distanță de aproximativ 40-50 m de la locul faptei au presupus că, au văzut în mîna lui Tihonov Andrei un lanț din aur, care putea fi confundat cu lanțul de la cadă de care erau agățate cheile lui Tihonov Andrei, din care considerente toate dubiile instanța de judecată le-a interpretat în favoarea inculpatului;

- mai mult ca atît, instanța de judecată în motivarea sentinței de achitare a relatat că sustragerea averii proprietarului nu a fost una deschisă, pe motiv că persoanele prezente, și anume partea vătămată și 3 martori a acuzării, nu-și dădeau seama de caracterul faptei săvîrșite a inculpatului, fiind interpretată ca o bătaie dintre două persoane, pe cînd legiuitorul cere că anume făptuitorul trebuie să conștiintizeze că cele comise de el rămîn observate și înțelese de către alte persoane și nu invers;

- vina inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate pe deplin a fost dovedită de toate probele aduse în instanța de judecată.”

În opinia Colegiului penal lărgit, anume asupra acestor motive invocate de către procuror în apel, instanța de apel nu s-a pronunțat sau s-a pronunțat superficial, fără argumentarea cuvenită.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs reiterează că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil, iar potrivit considerentelor CEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznețov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

Deci, Colegiul penal lărgit notează, pentru a demonstra că părțile au fost auzite în prezenta cauză, instanța de apel urma să dea răspunsuri argumentate în hotărârea sa asupra chestiunilor esențiale și să răspundă clar la motive, dar și a efectua propriile completări în sensul aprecierii temeiniciei acestei hotărâri, prin prisma criticilor invocate de părți, care în viziunea lor ar putea afecta într-o măsură oarecare legalitatea soluției adoptate la caz.

Din considerentele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit constată că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale asupra chestiunilor elucidate de procuror în prezentul recurs, care au importanță în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, mai invocând următoarele motive.

Instanța de judecată este obligată la examinarea probelor care confirmă vinovăția sau nevinovăția persoanei, să argumenteze motivele admiterii sau respingerii probelor atât de învinuire, cât și cele de apărare. În orice caz se supun analizei toate probele, indiferent de faptul că sunt cuprinse în dosarul penal sau prezentate de către părți în ședință.

Astfel, la motivarea soluției de achitare din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate, instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorului Jvania (Danelia) Natalia, care în cadrul cercetărilor judecătorești în prima instanță a indicat că *„am văzut cum Zaițev era deasupra lui Tihonov, cu o mână îi ținea gâtul, iar cu o altă mână îi ținea piciorul lui Tihonov... în scurt timp l-am văzut cum Tihonov stătea lângă cafenea și ținea în mână un lanț destul de gros. Apoi cineva l-a condus pe Tihonov în bar, iar peste 5-10 min. de noi s-a apropiat Zaițev și a întrebat dacă nu am văzut pe jos nici un lăntișor, doar atunci am sesizat că obiectul pe care îl ținea Tihonov în mână era lăntișorul”*, menținându-și aceleași declarații și în cadrul cercetării judecătorești din cadrul instanței de apel *„după incidentul dintre Zaițev și Tihonov, Zaițev s-a ridicat și a plecat, în mână la Tihonov era un lăntișor de culoare galbenă, care părea de aur. După Zaițev s-a întors și a întrebat dacă nu am văzut un lăntișor. ... mi-am dat seama că era lăntișorul când a*

venit Zaițev și a întrebat de el... de la locul comiterii infracțiunii sunt vreo 26 de pași, aproximativ vreo 10 metri” (f. d. 163).

Concluziile instanței de apel precum că declarațiile martorului Jvania (Danelia) Natalia Ȃrii nu pot fi reținute ca fiind probe ce ar confirma sustragerea de către inculpat a bunurilor părții vătămate, deoarece aceste declarații sunt contradictorii sunt evident neîntemeiate.

Instanța de apel a constatat că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii, fără să țină seama că, în cadrul ședinței de judecată din 21 octombrie 2015 în instanța de apel partea vătămată Zaițev Iurii a relatat foarte clar că *„inculpatul a încercat să mă lovească, după m-a trântit la pământ. Eu am simțit cum m-a lovit și mi-a sustras lăntișorul ... doamnele care vindeau la piață se aflau la 5 metri de mine” (f. d. 157).*

Nu poate fi menținută motivarea instanței de apel (f. d. 179), referindu-se la lipsa laturii subiective, sub aspectul necunoașterii despre existența bunului ce rezultă din declarațiile inculpatului, care total contravin declarațiilor părții vătămate Zaițev Iurii, date la confruntare (f. d. 41), cât și în ambele instanțe de judecată, ca și declarațiilor martorilor Danelia Natalia, Tataru Maria, Posturusu Galina.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel n-a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art.101, 394, 414 Cod de procedură penală, n-a indicat temeiurile legale pentru care au fost respinse probele prezentate în instanța de apel, unele pe viu.

În asemenea condiții, Colegiul penal lărgit consideră că, decizia instanței de apel în cauza dată urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile comise de către această instanță, nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, neavând atribuții de a judeca cauza pe fond și substitui instanța ce a judecat apelurile cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă obligatoriu de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia; să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual - penale asupra motivelor esențiale invocate în apelul procurorului, nominalizate și în prezenta decizie, precum și în măsura competenței asupra argumentelor invocate în prezenta cerere de recurs; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate; să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii; să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate; să analizeze la modul convenit prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, și ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cojocaru Tudor, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe *Tihonov Andrei Xxx*, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **09 martie 2017**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Toma Nadejda

Moraru Petru